

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, zastoupen JUDr. Zuzanou Novotnou, advokátkou, sídlem Komenského 312/3, 787 01 Šumperk, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2016, č. j. 4752/16/5300-21444-705194, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 25. 1. 2018, č. j. 65 Af 30/2016 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Osmi rozhodnutími – dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 4. 2015 byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1., 2. 3. a 4. čtvrtletí let 2011 a 2012 a byla mu uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně. Správce daně měl pochybnosti o tom, zda byly splněny podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, které se stěžovateli v průběhu daňové kontroly nepodařilo rozptýlit.

[2] Rozhodnutím ze dne 3. 2. 2016, č. j. 4752/16/5300-21444-705194 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání proti dodatečným platebním výměrům a potvrdil je.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 25. 1. 2018, č. j. 65 Af 30/2016 - 52 (dále jen „napadený rozsudek“). Neshledal důvodnými námitky týkající se porušení zásad daňového řízení, provádění dokazování a hodnocení důkazů (skutkových závěrů správních orgánů), možnosti žalobce náležitě se vyjadřovat k pochybnostem správce daně a zjištěným skutečnostem, ani námitku zpochybňující způsob stanovení daně dokazováním, když podle žalobce měla být daň stanovena za použití pomůcek.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou opírá dle svých slov o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[5] Stěžovatel obdobně jako v žalobě namítá a) porušení zásad uvedených v § 1 odst. 2 a 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“); b) odvolává se na vyjádření R. A.; c) zpochybňuje nekontaktnost a nevěrohodnost svých dodavatelů; d) nesouhlasí s hodnocením svědecké výpovědi L. V. a e) cenových rozporů v dodávkách kluzných vodítek či f) s neprovedením výslechu J. P.; g) rozporuje závěry o časovém nesouladu v dodávkách zboží, h) o nesouladu ve skladových zásobách, i) o neuskutečnění úklidových prací pro rozpory faktur s evidencí v knize návštěv, j) jakož také o nesrovnalostech v údajích o likvidovaném šrotu; k) domnívá se, že správce daně porušil zásadu součinnosti, když stěžovateli neměl umožnit náležitě se vyjádřit k věci; l) brojí proti zjištěním ohledně koupě brusky a náhradního dílu do brusky a m) proti způsobu stanovení daně.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku a odkázal na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. Domnívá se, že pokud stěžovatel nesouhlasí s vypořádáním jeho námitek, neznamená to, že se nejedná o vypořádání dostatečné, či by bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost **není** důvodná.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že posouzení skutkových otázek je úlohou především krajského soudu, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu soudem nalézacím a je povolán zhodnotit žalované rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si učiní úsudek sám, nezávisle na skutkových závěrech žalovaného. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na závažné vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) či d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017 č. j. 6 As 256/2016 – 79).

[10] Krajský soud se velmi podrobně a precizně vypořádal se všemi stěžovatelovými námitkami. V kasační stížnosti pak stěžovatel na argumentaci krajského soudu nijak konkrétně nereaguje a pouze opakuje stejná a převážně obecná tvrzení, která uplatnil již v žalobě, s tím, že jeho výtky nemíří pouze proti žalovanému, ale proti žalovanému a krajskému soudu. Opakuje též výtky, které byly obsahem kasační stížnosti, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 Afs 94/2018 – 52, který se týkal daně z příjmů za rok 2012. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené, proto Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, které poskytuje dostatečnou odpověď na kasační námitky stěžovatele.

[11] Jak již bylo zmíněno, rozsudkem ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 Afs 94/2018 – 52, zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele ve věci doměření daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 (dále jen „rozsudek k dani z příjmu“). V ní byly obsaženy zcela totožné námitky jako v nyní posuzované kasační stížnosti [vyjma námitky shrnuté shora pod písm. b), jejíž podstatou je však nesouhlas s přetrvávajícími pochybnostmi ohledně neuznaných dodávek, není proto třeba se jí zvlášť zabývat] a věc měla, alespoň pokud jde o zdaňovací období roku 2012, stejný skutkový základ. Proto v podrobnostech ohledně skutkového stavu a obsahu kasační stížnosti odkazuje Nejvyšší správní soud na své rozhodnutí ve věci daně z příjmu stěžovatele. Byť se v odkazovaném rozsudku jedná o daň z příjmu fyzických osob, konkrétně o neuznání nákladů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, podstata sporu je stejná. Závěry v něm vyslovené jsou proto plně aplikovatelné i

[12] v nyní posuzovaném případě. Ke zdaňovacímu období roku 2011 pak stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí nic konkrétního.

[13] Jak krajský soud v napadeném rozsudku, tak Nejvyšší správní soud v rozsudku k dani z příjmu zhodnotily, že správce daně předestřel a prokázal dostatečné pochybnosti ohledně uskutečnění zdanitelného plnění, čímž se aktivovalo důkazní břemeno na stěžovatele, který měl prokázat, že plnění se uskutečnilo tak, jak deklaroval v daňových dokladech. Stěžovatel však své důkazní břemeno neunesl, proto mu nemohl být nárok na odpočet daně uznán (resp. výdaje na dosahování, zajišťování a udržování zdanitelných příjmů ve věci daně z příjmu, což bylo předmětem jeho kasační stížnosti, o níž bylo

rozhodnuto rozsudkem č. j. 6 Afs 94/2018 – 52). Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožňuje a neshledal důvody se od nich jakkoliv odchýlit. V hodnocení důkazů žalovaným ani krajským soudem neshledal žádná pochybení.

[14] Stejně tak nejsou důvodné námitky o porušení zásad daňového řízení či nesprávném způsobu stanovení daně, když podle stěžovatele daň neměla být stanovena dokazováním, ale za použití pomůcek. Zde Nejvyšší správní soud opět plně odkazuje na rozsudek k dani z příjmu za rok 2012, zejména body [37] a [40], v nichž se již s argumentací stěžovatele vypořádal. Krom toho, souvislost této argumentace s neuznáním tvrzeného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2011 a 2012 není nijak zřejmá.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu